

บทนำ

ชายหนุ่มประคองร่างบางขึ้นตัวบ้านอย่างทะนุถนอม มืออีกข้างที่โอบอุ้มเจ้าตัวเล็กกระชับแน่นขึ้นเพราะกลัวลูกสาวที่เพิ่งคลอดออกมาได้ไม่นานจะหล่นหลุดไปจากอ้อมแขน หากสายตายังไม่วายระแวงระวังไปยังภรรยา...เจ้าหล่อนเองซุ่มซ่ามอยู่ไม่น้อย ตัวเขาทั้งกลัวหล่อนจะทะเล่อทะล่าสะดุดบันไดหัวทิ่มหัวตำ ไหนยังกลัวว่าหล่อนจะทำลูกชายตัวน้อยในอ้อมแขนหล่นอีกด้วย

"เดินดีๆ นะคุณ หกหล่มไปเจ็บสองเลยนา"

เจ้าหล่อนหันมาค้อนขวับนิดๆ แต่ก็ยอมทำตาม กระชับลูกน้อยไว้ในอ้อมแขนแน่นขึ้นแต่โดยดี หากไม่มากนัก เพราะกลัวเจ้าตัวน้อยจะอึดอัด โดยมีจินนา เด็กรับใช้ภายในบ้านคอยถือตะกร้าสำหรับใส่ของใช้ต่างๆ เดินตามมาติดๆ

คุณหญิงฤดี มารดาของฝ่ายหญิงวิ่งเข้าหาลูกสาวด้วยความดีใจ ยิ่งได้เห็นหน้าหลาน เล่นเอาคนเป็นแม่หน้าตารื่นเต็มขอบ ตื่นตันใจอย่างบอกไม่ถูก

"ดีจริงนะนายหล ได้ลูกแฝดเสียด้วย" คุณอานันท์ บิดาของฝ่ายชาย

เดินเคียงคู่มากับคุณปานใจ...คู่ชีวิต ท่านมานอนค้างรอที่บ้านของอนล ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว ใจจริงผู้ใหญ่ทั้งสามอยากจะตามไปที่โรงพยาบาล ด้วย เพียงแต่อนลห้ามเอาไว้ก่อน

"ผมไปคนเดียวก็พอครับ...เดี๋ยวก็มาแล้ว รอกันที่นี่ดีกว่า"

ใครจะรู้ ความจริงคุณพ่อมือใหม่กลัวว่าจะโดนผู้ใหญ่ทั้งสามแย่ง บท...แย่งกันอุ้มลูกทั้งสองจนเขาไม่ได้อุ้มอย่างที่ใจอยากต่างหาก

"ต่อไปคงต้องเหนื่อยกว่าเดิมแล้วนะ" คุณปานใจเอ่ยขึ้นกับนึระที่เพิ่งจะส่งลูกชายตัวน้อยให้คุณหญิงฤดีได้อุ้มบ้าง ผู้ได้ศักดิ์เป็นยายมา ไม่นานประคองหลานชายอย่างระมัดระวัง อาการห่อหุ้มไม่น้อยไปกว่า ลูกเขยสักเท่าไร

"น้ำยอมน้อยๆ ค่ะ แต่เห็นหน้าลูกก็ชื่นใจแล้ว" หล่อนว่าพลางหันไปทางสามี ยกมือขึ้นทำท่าจะขอลูกสาวมาอุ้ม แต่กลับถูกชายหนุ่มปฏิเสธ แถมยังหวงลูกสาวไว้เสียต๊อๆ

"เดี๋ยวตอนคุณให้นมลูกก็ได้อุ้มแล้ว ขอผมอุ้มก่อนซี"

"คุณนล...ทำเป็นเด็กๆ ไปได้" หล่อนเอ็ดอย่างไม่จริงจังนัก แต่ก็ยินยอมตามใจเขาแต่โดยดี เพราะรู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะตื้อตึง ไม่ยอมความ คุณพ่อช่างห่อหุ้มหวังไม่ฟังแน่ๆ

คุณอานันท์และคุณปานใจเดินเข้ามาใกล้ ชะโงกมองทารกในอ้อมแขนของอนลอย่างเอ็นดู...หนูน้อยหน้าตาน่ารักน่าซึ้งหลับปุ๋ย ไม่รู้เรื่องราวว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตาของผู้อาวุโสทั้งสอง คุณปานใจเอ่ยเสียงเบา รวากับกลัวว่าจะทำให้ทารกน้อยทั้งสองตื่น "น่ารักน่าซึ้งทั้งคู่เชียวนะ คนไหนอีน คนไหนหนุอิงล่ะนี่ เหมือนเสียจนแยกไม่ออก"

"อีนอยู่กับคุณแม่ค่ะ" นึระเอ่ยถึงมารดาตน "ส่วนหนุอิงอยู่กับคุณนล"

"น้องผู้ชายเกิดก่อนหน้าทีครับ อนาวิลกับอนาวีลา" อนลเสริมคำอธิบายนี้เขาบอกเล่าหลายหนไม่รู้เบื่อ ไม่ว่าใครมาถามเรื่องลูกแฝดทั้งสองก็สามารถอธิบายได้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า คนไหนเกิดก่อน คนไหนเกิดหลัง

อธิบายเสียละเอียดดิบ กระทั่งเรื่องที่หลีกเลี่ยงใช้คำว่า 'หนู' กับลูกชาย เพราะกลัวว่าจะฟังดูนุ่มนวลเกินไป

"เข้าใจหาที่อะ พอนล...ตั้งชื่อเสียคล้ายพ่อเขียว มีอักษรในชื่อพอนล ประกอบอยู่ในชื่อลูกเสียครบ" คุณหญิงฤดีเอ่ยปากชมเปาะ "จะว่าไปก็ดี หนา ถือว่ามีชื่อพอนลเป็นฐานให้ลูกๆ อินกับหนูอิงจะได้มันคงใจ"

"น่าน้อยใจออกคะแม่" นีราแทรกหน้าบูด ตวัดสายตาส่งค้อนวงใหญ่ ไปยังสามีที่ยืนยิ้มเผล่กับคำชมไม่หาย "คล้ายชื่อคุณนล แต่ไม่คล้ายชื่อน้ำ...คุณนลชื่อโกงชะมัด"

"อ้าว ก็มีตัว น. จากนีราไง แล้วก็มีสระอาเหมือนคุณด้วยนะ" อนล ท้วงยิ้มๆ เรื่องอะไรนี่ราก็ไม่เถียงไม่ท้วง เพิ่งจะมีเรื่องชื่อลูกนี่แหละที่ เจ้าหล่อนออกท่าทางอนึ่งใส่เขาเสียนาน แต่สุดท้ายก็ไม่สำเร็จอยู่ดี

...แน่ล่ะ ถ้านับความซุ่มซ่าม นีรากินขาด แต่ถ้านับความดีคือแล้ว ...เขาเองก็ไม่ยอมแพ้เหมือนกัน

เพียงครู่ เสียงสองหนุ่มน้อยก็ดังลั่นขึ้นจากหน้าประตูทันทีที่รถจอดเทียบ เสียงแจ๊จๆ ร้องเรียกชื่ออนลและนีราอย่างตื่นเต้น จนกระทั่งลงจากรถได้ ร่างป้อมสองร่างวิ่งเบียดแย่งกันพุ่งเข้าหาคนทั้งคู่

"พอนล พี่น้ำ ขอน้องเต้ดูน้องหน่อย น้องเต้อยากเห็นน้อง"

"น้ำ ยูนอนอยากเห็นน้อง...นลก็มลงมาหน่อยซี ยูนมองไม่เห็น" หนูยูนอน...เด็กชายจากมูลนิธิเด็กกำพร้าที่นีราเคยรับอุปถัมภ์ไว้ชูมือกระโดดหยอ้งแหยง พอเห็นว่าอนลยกยักซักซ้าไม่ก้มตัวลงมาสักที จึงใช้วิธีดึงชายเสื้อเขาแรงๆ อนลได้ใจ นึกขันท่าทางของเจ้าเด็กตัวป้อมที่ดูอยากเห็นหน้าน้องเต้แกจึงแก้งขึ้นตัวไม่ยอมตาม จนเด็กน้อยต้องหันไปอ้อนกับคนใจอ่อนแทน "น้ำ อุ้มหน่อยนะ น้ำ...ยูนมองไม่เห็น" เด็กชายอ้อนถึงแม้ตอนนี้เด็กชายจะมีครอบครัวชาวฮอลแลนด์เป็นผู้อุปถัมภ์ถาวรรับไปอยู่ด้วยแล้ว แต่หนูยูนอนก็ยังคงซื่ออ้อนเฉพาะกับนีราเหมือนแต่ก่อน ไม่เปลี่ยนแปลง

"ใจเย็นๆ สองหนุ่ม...น้องหลับอยู่จะ อย่าเสียงดังนะจะ เดี่ยวน้องตื่น"
นี่เราตอบเสียงเบา จนกระทั่งสองหนุ่มน้อยซู้ซู้ปากพลางพยักหน้า
พร้อมกันเป็นสัญญาณว่ายอมเงียบแล้ว คุณหญิงฤดีและอนลจึงค่อยนั่ง
ยองๆ ลงอย่างรู้ใจ

เด็กชายทั้งสองก้มหน้ามองน้องกันอย่างสนอกสนใจ ดวงหน้ากลม
เล็ก แก้มยุ้ย และหน้าตาที่เหมือนกันอย่างกับแกะจนแยกไม่ออกว่าใคร
เป็นใครถ้าไม่มีนี่เราคอยบอกให้ หนูยุ่นเอื้อมมือแตะแก้มน้องในมืออนล
เบาๆ แล้วรีบชักออกทันทีที่สัมผัสโดนผิวนุ่ม รวากับกลัวว่าจะทำให้น้อง
เจ็บอย่างไรอย่างนั้น

"น้องหน้าเหมือนกันเปียบเลย" น้องเต้พูดขึ้นเบาๆ รายนี้ก็กลัวว่า
เสียงตัวเองจะทำให้น้องตื่นเหมือนกัน "ดูสิยุ่น เห็นไหม"

"เห็นๆ" เด็กชายตอบเพื่อนซี้ที่มักเล่นด้วยกันเวลาที่นี่เราพาน้องเต้
วัลัยกร และอนลไปเยี่ยมตอนที่มูลนิธิ หรือไม่บางทีในวันหยุดต่างๆ ที่ทาง
มูลนิธิไม่มีการจัดกิจกรรมใดนอกเหนือ นี่เราและอนลก็มักจะไปรับตน
มาเล่นที่บ้านหลังนี้กับน้องเต้ด้วยอยู่เสมอ "น้องหน้าเหมือนกันเลย"

เด็กชายเอออออกันอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งวัลัยกร...มารดาของ
เด็กชายเต้เดินหิ้วกระเป๋าของหนูยุ่นสำหรับค้างคืนตามเข้ามา เพราะเจ้าตัว
ตื่นตื่นน้อยอยากเห็นน้องจนกระทั่งรีบร้อนลืมหีบกระเป๋าจากธรรมาด้วย

"เป็นไงบ้าง นล น้ำ...กำไลอยากเห็นหน้าหลานจัง" วัลัยกรว่าพลาง
วางกระเป๋าในมือไว้ใกล้ๆ กับโต๊ะรับแขก "แหม แก้มยุ้ย น่ารักทั้งคู่เชียว
คนไหนน้องอิน คนไหนหนูงอิงเอ๋ย" หล่อนชะงักหน้าถามกับเด็กน้อยที่
กำลังหลับปุ๋ยในอ้อมแขนของอนลราวกับอีกฝ่ายจะเข้าใจความได้ ที่รู้ชื่อ
ของเด็กทั้งสองก็เพราะคุณพ่อคนใหม่บ้าเห่อเสียจนนั่งเล่าให้เพื่อนสนิท
ฟังได้ทุกวันอย่างไม่รู้เบื่อ

"น้องอินอยู่กับคุณแม่จ๊ะ" นี่เราแนะ "ส่วนหนูงอิงอยู่กับคุณนล"

"แฝดชายหญิงเสียด้วย ดีจริงๆ" วัลัยกรเอ่ยยินดี "กำไลได้หลาน

ที่เดียวสองคนเลย"

ใช้เวลาอีกไม่นานนัก ผู้อาวุโสทั้งสามก็เอ่ยปากลากลับ เพราะเห็นพ้องต้องกันว่าควรจะปล่อยให้อนลและนินราได้พักบ้าง ก่อนที่จะต้องเห็นอัยหนักเมื่อสองหนูน้อยตื่นขึ้นมา

"กำไลให้จิ้งกับลุงอาจเปเลเด็กอีกชุดหนึ่งมาไว้ให้แล้วนะ ดีเหมือนกัน แยกไว้ข้างบนชุดหนึ่ง ข้างล่างชุดหนึ่ง จะได้ไม่ต้องหิวขึ้นๆ ลงๆ"

นินราเอ่ยปากขอบอกขอบใจ...เรื่องนี้วัลย์กรฟังพาได้เสมอ ด้วยเพราะเจ้าหล่อนเคยมีประสบการณ์การเลี้ยงเด็กมาก่อน...ก็เจ้าหมูเต้ที่นั่งมองหน้าห้องตาแปวนั้นไงเป็นหลักฐาน

"ไปครับ น้องเต้ ไปช่วยแม่กำไลในครัวดีกว่า ให้พี่น้ำได้พัก หนุ่ยขุนด้วยจ๊ะ" หล่อนไม่ลืมเอ่ยปากเรียกเพื่อนซี้ของลูกชาย "ไปช่วยนำกำไลทำกับข้าวดีกว่านะ"

น้องเต้วิ่งฉิวตามไปอย่างว่าง่าย...อยู่บ้านเดียวกัน ตนย่อมมีเวลาเล่นกับน้องได้อีกมากโข

อนลวางเด็กหญิงในมือลงเปลอย่างแผ่วเบา ก่อนหันไปปรับร่างเล็กของเด็กชายมาจากนินราและวางลงในเปลข้างๆ กัน โดยมีหนุ่ยขุนที่ไม่ยอมวิ่งตามวัลย์กรกับน้องเต้ไปในครัวด้วยมองตามอย่างสนใจ

"น้ำไปโทรศัพท์ก่อนนะคะ" นินราบอกกับสามีที่ยังนั่งมองลูกอยู่ที่เดิม โดยไม่มีทีท่าว่าจะยอมลุกไปไหน "คุยกับคุณรอสไว้ตั้งแต่วันที่เธอไปเยี่ยม ครั้งล่าสุดว่าออกจากโรงพยาบาลแล้วจะโทรไปบอก"

ชายหนุ่มพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ น้องสะใภ้ก็ย้าเขาเอาไว้เหมือนกัน เพราะเจ้าตัวต้องไปต่างจังหวัดกับสามี... ตามประสาผู้หญิง ชอบห่วงเรื่องจุกจิกเป็นธรรมดา กระทั่งกลับถึงบ้านปลอดภัยหรือไม่ยังต้องคอยโทรบอก

อนลหันกลับมา่วนกับเจ้าตัวเล็กทั้งสอง ทารกน้อยหน้าเหมือนกันอย่างกับแกะ ชายหนุ่มค่อยๆ ดึงผ้าห่มมาคลุมตัวให้น้องอินกับหนุ่ยอิง... อนาวิลและอนาวิลลา

เก้าเดือนที่อดทนรอ...ทั้งเขาทั้งภรรยาต่างลุ้นกันใจจดใจจ่อ ภาวนาให้ลูกออกมาแข็งแรงสมบูรณ์ ยิ่งตรวจพบว่าได้ลูกแฝดยิ่งทั้งดีใจทั้งกังวลที่กังวลนั้นเพราะกลัวว่าจะมีภาวะแทรกซ้อนเกิดขึ้นกับภรรยาและลูกทั้งสอง ดังที่ตนได้รับรู้มาก่อนว่าการตั้งครรภ์แฝดเป็นอันตรายกว่าครรภ์เดี่ยวมากมายนัก

กว่าจะผ่านวันเวลาเหล่านั้นมาได้เรียกว่าต้องเหนื่อยกันถ้วนหน้า ทั้งเขาทั้งภรรยา ไหนจะวัลย์กรและบรรดาคุณปู่ คุณย่า คุณยายที่คอยเป็นห่วงเป็นใยและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเป็นคุณพ่อคุณแม่เมื่อใหม่ ไม่เว้นกระทั่งน้องชายกับน้องสะใภ้ที่หมั้นมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ

"นลๆ" นิ้วป้อมของหนูยูนสะกิดสีข้างชายหนุ่มเบาๆ จนเขาสะดุ้งหลุดจากภวังค์ "ถ้าโตขึ้นหนูอิงจะเหมือนหน้าหรือเปล่า"

"เหมือนยังไงล่ะ" ชายหนุ่มถามยิ้มๆ เจ้าเด็กพะยูนตัวแสบเคยทำท่าป็นเกลียว 'จีบ' นีราของเขามาก่อน และนั่นก็คือเหตุผลที่เจ้าหนูเรียกอนลว่า 'นล' จนติดปาก แทนที่จะเรียกว่า 'พี่' อย่างที่นีราเคยบอกให้เรียก อนลเดาว่าเจ้าหมู เอ๊ย...เจ้าหนูน้อยยังคงมองเขาเป็นคู่แข่งอยู่วันยังค่ำ และจนเดี๋ยวนี้เจ้าหนูปลาพะยูนเผือกก็ยังคงแสดงที่ทำหึงหวงนีราในบางครั้ง ได้อย่างน่ารักน่าเตะอยู่ไม่น้อยทีเดียว

"นิสัยเหมือนหน้า หน้าตาเหมือนหน้า...ก็หนูอิงเป็นลูกน้ำนี่"

"ลูกฉันด้วย อย่าลืมนิส" อนลแก้งทำตาโตใส่

"อันนั้นไม่นับสิ" เด็กชายย้อหน้าบุด "ตกลงยังงัย หนูอิงจะเหมือนหน้าใหม่"

"ไม่ถามถึงน้องอินบ้างหรือ" อนลย้อน "มีน้องสองคนหา ไม่ใช่คนเดียว"

"ก็หนูอิง เอ๊ย น้องอินเป็นผู้ชายนี่ ยูนจะถามทำไม" เจ้าตัวป้อมมองค้อนราวกับจะบอกว่า 'อะไรกัน แค่นี้ก็ไมรู้' ก่อนยกมือขึ้นลูบคางของตัวเอง ที่ทำครุ่นคิด...*น้องอินเป็นผู้ชายก็ต้องเหมือนนล ส่วนหนูอิงเป็นผู้หญิงก็ต้องเหมือนหน้าสิ* เขาเออะ ให้หน้าย่นย่นมาก่อนดีกว่า ถ้าเกิด

หนูอิงโตมาหน้าโหดเหมือนนล...โอ๊ย ไม่ใช่หวะ" ตกกลางนลตอบมาก่อนที่
ว่าหนูอิงจะเหมือนน้ำไหม"

"เหมือนนล" อนลตอบยิ้มๆ "จะอ่อนโยน น่ารักเหมือนน้ำไม่มีผิด...
ถามทำไม"

เด็กชายอ้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ กอดคออนลมาใกล้ราวกับเป็นเพื่อนรุ่น
เดียวกัน พลางใช้มือป้อมป้องกระชับข้างหูเบาๆ "งั้นยุนขอนะ"

บ๊ะ...ไอ้เด็กแก่แดด คิดอย่างนี้เองถึงได้เล็งถามถึงแต่หนูอิงของเขา
ชายหนุ่มแทบหวดกระดิกตามประสาคุณพ่อซี้หวง "ขอกันอย่างนี้เลย
หรือ...ไม่ได้ (โวย)"

"ทำไมละ ก็ลมีน้ำแล้ว หนูอิง...ยุนขอนะ น้ำ..." เด็กชายเขย่าแขน
โตแรงๆ นานๆ จะยอมอ่อนนอนลสักที ปกติถ้าไม่แยกเขี้ยวใส่ก็มีแต่เรียก
ว่าพีหน้าโหด

"อ้าว ทำอย่างกับขอของเล่น" เขาว่าอย่างไม่จริงจังนัก ด้วยเข้าใจว่า
อีกฝ่ายเป็นเด็ก ถึงจะเป็นเด็กแสบก็ตามที "หนูอิงไม่ใช่ของเล่นนา"

"ยุนก็ไม่ได้เห็นหนูอิงเป็นของเล่นนี่ จะให้ไปเป็นเจ้าสาวต่างหาก...
นะๆ ไว้โตแล้วยุนขอหนูอิงนะ"

"ยังไม่ได้อายุ ตัวกะเปี้ยกริอ่านจะมีเจ้าสาว" ชายหนุ่มส่งนิ้วชี้จิ้ม
หน้าผากอีกฝ่ายเบาๆ "ไม่ใช่ๆ"

หนึ่งหนุ่มใหญ่กับหนึ่งหนุ่มเล็กซึ่มซั่มกันอยู่ครู่ใหญ่ก่อนที่นราจะ
มาทันเห็นเหตุการณ์พอดี หญิงสาวลอบอ้อมยิ้มก่อนเดินเข้าหาคนทั้งคู่ อด
คิดไม่ได้ว่า...เวลาคุณนลเถียงกับหนูยูนที่ไรดูอายุลดลงไปหลายสิบปี
เพราะพ่อคุณเล่นเถียงหน้าดำหน้าแดงอย่างกับเด็กรุ่นเดียวกันอย่างไร
อย่างนั้น

"อะไรกันคะคุณนล"

"ก็หนูยูนของคุณนะลิ จะมาขอหนูอิง"

"หนูยูนขอหนูอิงหรือ" นีราอุทานก่อนก้มลงนั่งยองๆ คุยกับเด็กชาย

ที่ยืนมองตามตาแป๋ว "ทำไมละหนุ่ย หนุ่ยไปทำไมจ๊ะ"

"โตขึ้นหนูจะแต่งงานกับหนุ่ยนี่ หนุ่ยน่ารัก แล้วโตขึ้นก็จะเป็นเหมือนน้ำ...ใช่ไหม"

นี่เราหัวเราะคิกกับความคิดแบบเด็กๆ หนุ่ยสาวรั้งร้างป้อมมากอดไว้ "รักหนุ่ยของน้ำเธอ...เอาอย่างนี้สิ ถ้าโตขึ้นกว่านี้หนูก็ยังอยากแต่งงานกับหนุ่ยอยู่ ค่อยมาขอน้ำกับนละ" หล่อนว่า หนุ่ยสาวเข้าใจอารมณ์ของเด็กน้อย เมื่อเห็นน้องน่ารักๆ เนื้อตัวนุ่มนวล ปากนิคจมูกหน้อยก็เลยพูดออกมาอย่างไม่ทันคิด เมื่อโตขึ้นคำพูดต่างๆ ที่เคยว่าเอาไว้ก็จะลืมนั่นไปพร้อมกับกาลเวลาเอง อีกอย่าง...ถ้ายังไม่ซัดใจว่าไม่ หนุ่ยจะยิ่งดี...หล่อนรู้ดี เพราะอุปถัมภ์หนุ่ยมานาน

"ได้สิ ไว้หนุ่ยโตแล้วจะมาขอหนุ่ยแน่ๆ เลย" เด็กชายว่าอย่างตลกดีใจ ยอมวิ่งไปช่วยล้วยกรในครัวแต่โดยดี ทิ้งอนลให้ยืนหนวดกระดิกอยู่กับที่ *หนอย...ไม่ให้ (ไว้ย)*

"ดูสิคุณ ไปพูดกับเจ้าหนุ่ยแบบนั้น" ชายหนุ่มเอ่ยกระแง้ากระงอดพลางรั้งร้างบางของภรรยาเอาไว้ในอ้อมแขน "เดี๋ยวเกิดเอาจริงขึ้นมาจะว่ายังไง"

"คุณนลก็..." นี่ราตีเฝ้ายเข้าที่ต้นแขนหนาของอีกฝ่ายเบาๆ "หนุ่ยยังเด็ก คุณก็รู้นี่คะ คิดมากจริง" หนุ่ยสาวหันซ้ายหันขวาเห็นว่าปลอดภัยจึงค่อยเขย่งตัวขึ้นจุมพิตปลายจมูกสามีเบาๆ "เดี๋ยวก็ได้ชื่อเป็นคุณพ่อจอมโหดหรอกคะ แต่ชื่อที่หน้าโหดไม่พอหรือยัง"

อนลยิ้มให้ภรรยาก่อนเอ่ยกระซิบข้างหู "ไม่ใช่แค่หวงลูกนะ ผมหวงคุณด้วย" พลางไ้ริมฝีปากหยักหนาเข้ากับริมฝีปากบาง "เข้าใจไหมคนดี"

นี่เราก็หันงู้อ้อยซัดเขิน อนลมักจะ หวาน กับหล่อนอยู่เสมอ ซึ่งหล่อนเองก็...ออกจะพึงพอใจอยู่ไม่น้อย หนุ่ยสาวเผยอริมฝีปากเล็กน้อยให้สามีลืมนรสความอ่อนหวานภายในอย่างไม่ซัดขึ้นเมื่ออุ้งมือใหญ่ประคองเข้าที่ท้ายทอย...

"พีน้า พอนล มาทานข้าวกัน เร้ว"

เสียงแจ่วๆ จากห้องเต่เล่นเอาเนีรวรียบผลักชายหนุ่มออกแทบไม่ทัน
หันรีหันขวางมองไปทางต้นเสียงอย่างร้อนใจก่อนถอนหายใจ โล้งอกที่
ห้องเต่แค่ตะโกนแต่ไม่ได้วิ่งออกมาด้วย

"ไปทานข้าวกันเถอะคะ" หญิงสาวเอ่ยปากชวน ก้มหน้าจุดไปทาง
ห้องอาหาร ปล่อยให้อนลยืนกระพืดกระเฟียด เสียหายที่ถูกเจ้าหมูเต๊ะ
ซัดจิ้งหะอยู่คนเดียว

บทที่ 1

หนูน้อยร่างป้อมวิ่งเตาะเตาะไปบนสนามหญ้า ปากตะโกนร้องเรียก
ยูณจ๋าๆ ไม่หยุด

"ยูณจ๋า ยูณไปไหน"

เด็กชายวัยสิบสี่หันมองตามเสียง ยิ้มบางให้กับหนูน้อยวัยห้าขวบที่
วิ่งโซซัดโซเซจวนล้มรอมร่อ จนกระทั่งตาม 'ยูณจ๋า' ได้ทันจึงติดเบรค
กะทันหันจนเกือบไต่ถลิ่ง ดีที่อีกฝ่ายยื่นมือไปจับไว้ได้ทัน

เด็กหญิงหัวเราะหะๆ แถมยังแลบลิ้นหน้าทะเล้น "แฮ้ ไม่เจ็บ"

"แหงสิ แต่ถ้าที่ยูณจับไม่ทันล่ะ ได้เจ็บแน่" บ่นไปก็ประคองไป บางที
ก็นึกอยากจับตักันเสียให้เซ็ดจะได้หัดระวังบ้าง แต่พอเห็นแม่หนูยิ้มอ่อน
ก็ชักดูไม่ลง

"ที่ยูณต้องกลับแล้ว"

"กลับไปไหน ให้หนูอิงไปด้วยนะ"

"คุณจู่เอลครับ รถพร้อมแล้ว" เสียงตะโกนจากคนรถดังแว่ว เด็กชาย
นั่งยองๆ ลงตรงหน้า ดึงแก้มใส่ลมชมพูเรือของหนูน้อยที่ยืนหน้ามู่ยอยู่เบาๆ

"ที่ยูณต้องไปแล้วจ๊ะ หนูอิงอย่าดื้อนะ ไว้ที่ยูณจะมาหาอีก"